В якійсь далекій стороні…
В Німеччині… в Туреччині… Так ні!.
(Таку ледачу пам’ять маю,
Що й не згадаю).
Далеко десь, серед чужих країв,
Пан на всю губу жив,
У розкоші, як пану подобає;
Суддею б то, чи що, служив
(Чи справді є там суд — хто його знає!)…
Жив, хороше і їв, і пив,
Нічого не робив,
Підписував, що скажуть люде,
Не знаючи, що з того буде.
Так живучи, про що тужить?
Два віки б жить,
Не сподіваючись умерти,-
Та от біда: як набіжить —
Не заховаєшся від смерті…
Настав той скорбний час —
І панів вік погас,
Сказати просто — вмер, та й годі,-
Спокійно, тихо, мов заснув…
Засумували всі в господі,
Бо добрий господар він був.
Як не живи, а на тім світі
Про все одвіт оддай,
На панство не вважай,
Бо там не те, що у повіті.
Явивсь мій пан, стоїть і жде,
І думає: "Ну, що то буде?."
Аж дивиться — громада йде,
Усе старі, поважні люде.
— Ну, брате,— кажуть,— як ти жив?
Добро чи зло робив?
— А що ж, панове,— пан мовляє,-

Нічого не робив;
Мене усяке добре знає:
Суддею був, для себе жив,
Про все мені було байдуже…
— Ну, добре ж,— кажуть,— милий друже,
Гаразд, що так ти жив.
А нуте, братця, одчиняйте
Ворота в рай! Земляче, йди! —
Промовили діди.
— З якої речі? Потривайте! —
Озвався сивий дід,
Що біля царини знаходивсь,-
Ні, так не слід,
Щоб лежень та того сподобивсь!.
— Та ну-бо,— кажуть,— слід!
Яка б з його була робота,
Коли нічого він не вмів?
Він тільки б лиха наробив!
— Хіба…— промовив дід — і одчинив ворота.

Колись я в суді був і бачив сам
Якраз такого пана там.
Хороший чоловік, мовляли люде,
Плохий, нічого не бере…
От, думаю собі, і вмре,
То паном буде.
1863.